Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. | **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1898** | **Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 43**

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 329)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
ΠΑΛΙΝ Ο ΝΕΑ ΧΟΛΛ.

Ὁποία ἀνέλπιστος μεταβολὴ καταστάσεως! Καὶ τίνας συνεπείας θὰ εἶχεν αὕτη; Ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐμείναμεν ἀκίνητοι, σχεδὸν ἐπὶ τοῦ σημείου τῆς τομῆς τοῦ τριακοστοῦ ἑνάτου μεσημβρινοῦ καὶ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἑνάτου παραλλήλου κύκλου, ἤδη τὸ ρεῦμα μᾶς ἔσυρε πρὸς τὸν πόλον... Καὶ τὸ πρῶτον αἴσθημα τῆς χαρᾶς, διεδέχθη ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου — καὶ ὁποίου ἀγνώστου!

Μόνος ἴσως ὁ Δὶρκ Πέτερς ἦτο καθολοκληρίαν εὐχαριστημένος, διότι εἰσήλθομεν καὶ πάλιν εἰς τὴν ὁδόν, ἐφ' ἧς ἤλπιζε νὰ εὕρῃ τὰ ἴχνη τοῦ Πύμ. . . Ἀλλὰ πόσον διαφορετικὰ ἐσκέπτοντο οἱ ἄλλοι!

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, τῳόντι, οὐδεμίαν ἔτρεφε πλέον ἐλπίδα ὅτι θὰ σώσῃ τοὺς συμπολίτας του. Εἰς διάστημα τριάκοντα πέντε ἡμερῶν διεσχίσαμεν περὶ τὰ τετρακόσια μίλλια, χωρὶς νὰ συναντήσωμεν ἴχνος γῆς. Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ, ὅθεν ἀνεχώρησαν πρὸ ὀκτὼ μηνῶν, κατώρθωσαν νὰ φθάσουν μέχρι τῆς πολικῆς ἠπείρου, εἰς ποῖον μέρος αὐτῆς ἀπεβιβάσθησαν καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ τους ζητήσωμεν; Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἤπειρος, ἀλλὰ μόνον θάλασσα, δὲν θὰ εὗρον ἤδη τὸν θάνατον εἰς τὰς ἀβύσσους της, τὰς ὁποίας θὰ ἐκάλυπτε μετ' ὀλίγον καὶ πάλιν παχὺ στρῶμα πάγου;

Ὥστε, ἀφ' οὗ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς, ἐπεβάλλετο εἰς τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκὺ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πλήρωμα πρὸς βορρᾶν καὶ νὰ διέλθῃ τὸν πολικὸν κύκλον ἐνόσῳ τὸ ἐπέτρεπεν ἡ ἐποχή, πρὸς συνάντησιν καμμιᾶς ἐκ τῶν φαλαινοθηρίδων, αἱ ὁποῖαι ἁλιεύουν μεταξὺ Ὀρκνέων, Νέας Γεωργίας καὶ Σανδουΐχων νήσων. Καὶ ὅμως ὁ ὀγκόπαγος μᾶς παρέσυρε ὁλονὲν πρὸς νότον!..

Ἐκ τῆς συγκρούσεως πρὸς τὸν ὀγκόπαγον, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔθεσεν εἰς κίνησιν, διάφορα πράγματα τοῦ Ἀλβάνου, ἄγκυραι, ἁλύσεις, σχοινία, ξύλα κτλ. ἐκρημνίσθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλ' ἐκ τοῦ φορτίου, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἴχομεν ἐξασφαλίσῃ δι' ἐναποθηκεύσεως, ἐλάχιστα παρεσύρθησαν, ὥστε αἱ ζημίαι μας ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσιν ἀσήμαντοι. Εὐτυχῶς!

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παρατηρήσεων τῆς πρωΐας, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐξήγαγεν ὅτι ὁ ὀγκόπαγος ἔπλεε νοτιοανατολικῶς. Ἐπομένως οὐδεμία μεταβολὴ εἶχεν ἐπέλθῃ ὡς πρὸς τὴν φορὰν τοῦ ρεύματος. Τῳόντι πάντες οἱ πλωτοὶ ὀγκόπαγοι δὲν ἔπαυσαν φερόμενοι πρὸς τὴν διεύθυνσιν ταύτην, καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν συνεκρούσθη πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ ἰδικοῦ μας. Ἤδη τὰ δύο ἐκ πάγου βουνὰ ἀπετέλουν ἓν μόνον, κινούμενον μὲ ταχύτητα δύο μιλλίων τὴν ὥραν.

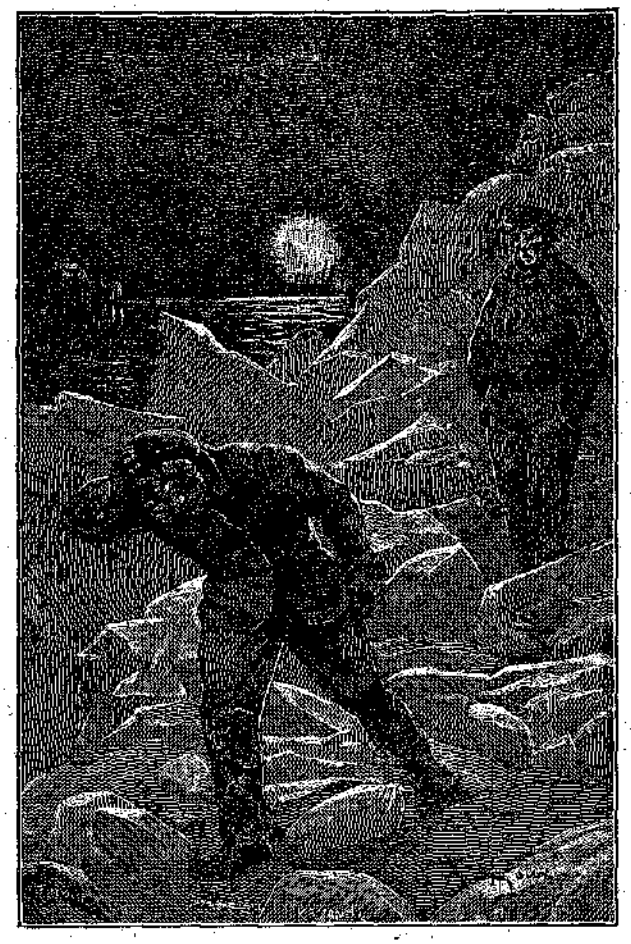

«Μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα τὸν Νὲδ Χόλτ . . . καὶ ἐφοβήθηκα καὶ ἔφυγα. . .» (Σελ. 338, στήλ. γ'.)

Ἀξιοσημείωτος μοὶ φαίνεται ἡ σταθερότης τοῦ ρεύματος τούτου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ παγοφράγματος, ὅθεν ὁλονὲν τὰ ὕδατα τῆς ἀπαγοῦς θαλάσσης πρὸς τὸν νότιον πόλον. Καὶ ἂν ἐπὶ τοῦ πόλου ὑπῆρχε καμμία μεγάλη ἤπειρος, ἀρά γε τὸ ρεῦμα τὴν ἐπεριτριγύριζεν, ἢ μήπως, διασχιζομένη εἰς δύο ὑπό τινος εὐρέος πορθμοῦ, παρεῖχεν οὕτω διέξοδον εἰς τὰ ἀπειροπληθῆ ἐκεῖνα ὕδατα καὶ εἰς τοὺς πλωτοὺς ὄγκους τοὺς ὁποίους παρέσυρον μεθ' ἑαυτῶν;

— Τοῦτο θὰ το ἐμανθάναμεν μετ' ὀλίγον. Ἐκινούμεθα μὲ ταχύτητα δύο μιλλίων, ἑπομένως ἐντὸς τριάκοντα ὡρῶν θὰ ἐφθάναμεν τέλος εἰς τὸ σημεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνενοῦνται οἱ γήϊνοι μεσημβρινοί. Ἀλλ' ἂν τὸ ρεῦμα διήρχετο ἀκριβῶς διὰ τοῦ πόλου, ἢ ἂν ὑπῆρχεν ἐκεῖ γῆ, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μας προσήραζε, τοῦτο ἦτο ἄλλο ζήτημα.

— Τί τα θέλετε καὶ τί τὰ γυρεύετε, κύριε Ζώρλιγκ! μοὶ εἶπεν ὁ ναύκληρος, μεθ' οὗ συνωμίλουν περὶ τούτου. Ἂν τὸ ρεῦμα περνᾷ ἀπὸ τὸν πόλον, θὰ τον περάσωμεν· ἂν δὲν περνᾷ, δὲν θὰ τον περάσωμεν! Δὲν

εἶνε πλέον εἰς τὴν ἐξουσίαν μας, βλέπετε, νὰ ὑπάγωμεν ὅπου θέλομεν! Ὁ πάγος δὲν εἶνε καράβι, καὶ ἀφ' οὗ δὲν ἔχει οὔτε πανιὰ οὔτε τιμόνι, φυσικὰ πηγαίνει ὅπου θέλη τὸ ρεῦμα.

— Συμφωνῶ, Οὔρλιγκερλῆ, καὶ δι' αὐτὸ ἔλεγα ὅτι θὰ ἦταν καλὰ νὰ ἔμβουν δύο-τρεῖς 'στὴ βάρκα. . .

— Ἐπιμένετε εἰς τὴν πρώτην ἰδέαν σας;

— Βεβαίως· διότι ἂν ὑπάρχῃ πουθενὰ γῆ, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ τὴν ἔφθασαν καὶ . . .

— Οἱ ναυαγοὶ τῆς Ἰάνας, κύριε Ζώρλιγκ; . . . Τετρακόσια μίλλια μακρὰν ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ; Νομίζετε;

— Καὶ γιατὶ ὄχι, ναύκληρε;

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σας εἴπω, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις θὰ ἔχουν τὸν λόγον τους, ἅμα φανῇ καὶ ἂν θὰ φανῇ ξηρά. Τότε ὁ πλοίαρχός μας θὰ ἰδῇ τί πρέπει νὰ κάμῃ. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι δὲν ἔχομεν πολὺν καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν μας καὶ ὅτι πρέπει νὰ περάσωμεν τὸν πολικὸν κύκλον, πρὶν μᾶς ἀποκλείσῃ ἐδῶ χάμω ὁ χειμῶνας!

Ἐν τούτοις ἡ γῆ δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη. Συχνὰ ἀνηρχόμην ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀγκοπάγου, καὶ καθήμενος ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου σημείου, μὲ τὸ τηλεσκόπιον ἀνὰ χεῖρας, διηρεύνων τὰ πέριξ, εἰς ἀκτῖνα δώδεκα μιλλίων. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν πλωτῶν ὀγκοπάγων, οὐδὲν ἄλλο διεκρίνετο, ὅσον ἔφθανε το βλέμμα.

Δὶς ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, χάριν καταμετρήσεων, αἱ ὁποῖαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, 30 Ἰανουαρίου, ἔδωσαν τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς: Δυτικὸν μῆκος, 67° 19', Νότιον πλάτος, 89° 21'. Ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι ὁ ὀγκοπαγός μας ἀπεῖχεν ἤδη μόλις τεσσαράκοντα μίλλια ἀπὸ τοῦ πόλου.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ φορτίου μετηνέχθη ἐντὸς μεγάλου κοιλώματος, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψεν ὁ ναύκληρος ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ ὀγκοπάγου, ὅπου καὶ ἐν περιπτώσει νέας συρράξεως, κιβώτια καὶ βαρέλια θὰ ἦσαν ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἀφ' ἑτέρου τὸ μαγειρεῖον τοῦ Ἐνδικόττου ἐγκαθιδρύθη μεταξὺ δύο βράχων, στερεότατα. Τὸ πλήρωμα εἰργάσθη ἄνευ παραπόνου, ἄνευ ψιθύρου, μετὰ ζήλου καὶ πειθαρχίας. Ἀρά γε ὁ κίνδυνος τῆς στάσεως εἶχεν ἀποσοβηθῇ, ἢ μήπως μᾶς ἠπείλει ἰσχυρότερος, μεθ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν γαλήνην; Καὶ ἐφ' ὅσον ἔπλεον ὁ πάγος, δὲν ἐφοβούμεθα βεβαίως νὰρπάσουν τὴν λέμβον καὶ νὰ φύγουν, διότι ἡ ταχύτης τῆς λέμβου θὰ ἦτο πολὺ μικροτέρα ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας. Ἀλλ' ἂν ἔξαφνα ὁ πάγος προσήραζεν εἰς τὴν ἀκτὴν καμμιᾶς ἠπείρου ἢ νήσου, τί δὲν θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ διαπράξουν οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι, διὰ νὰ πυφύγουν τὸν κίνδυνον τῆς φρικώδους διαχειμάσεως; Τῇ γνώμῃ ταύτῃ ἦτο καὶ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦτο δὲν ἔπαυεν ἐπιβλέπων τὸν Χῆρνε.

Τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναπαύσεως, ἡ ὁποία ἐχορηγήθη εἰς τὸ πλήρωμα, συνωμίλησα καὶ πάλιν μὲ τὸν Δὶρκ Πέτερς.

Ἐκαθήμην πρὸ ἡμισείας ὥρας εἰς τὴν συνήθη μου θέσιν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ὅταν εἶδα τὸν μιγάδα ἀνερχόμενον διὰ τῆς κλιτύος μὲ βῆμα ταχύ. Ἤρχετο ἀρά γε νὰ ἐπισκοπήσῃ τὸν ὁρίζοντα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ διακρίνῃ γῆν, ἢ—ὅπερ καὶ τὸ πιθανώτερον, — ἐπεθύμει νὰ μοι ἀνακοινώσῃ κανὲν σχέδιον, ἀφορῶν τὸν Ἀρθοῦρον Πύμ; Τρεῖς ἢ τέσσαρος λέξεις μόλις εἴχαμεν ἀνταλλάξῃ, ἀφ' ἧς εἶχε τεθῇ εἰς κίνησιν ὁ ὀγκοπαγος.

Ὅταν ὁ μιγὰς ἔφθασε πλησίον μου, ἐσταμάτησεν, ἐκύτταξε τὴν περικυκλοῦσαν ἡμᾶς θάλασσαν, ἀνεζήτησεν ὅ,τι ἀνεζήτουν κ' ἐγώ, καὶ βέβαια δὲν το εὗρεν, ὅπως δὲν το εἶχα εὕρῃ κ' ἐγώ. . .

Παρῆλθον δύο-τρία λεπτὰ τῆς ὥρας χωρὶς νὰ μου ὁμιλήσῃ· καὶ τόσον ἐφαίνετο ἀφῃρημένος, ὥστε ἀμφέβαλλα καὶ ἂν μὲ εἶδεν. . .

Ἐπιτέλους ἐστηρίχθη εἰς ἕνα βράχον, καὶ ἐνόμισα ὅτι θὰ μοι ὡμίλει πάλιν περὶ τοῦ Πύμ. Ἀλλ' ἠπατήθην.

— *Κύριε Ζώρλιγ, ἤρχισε· θυμᾶσθε* ἐκείνη τὴν ἡμέρα ... 'στὸν Ἄλβαρανο ... μέσα 'στὴν καμπίνα σας ... τί σας εἶπα γιὰ κείνη τὴ δουλειά . . . θέλω δηλαδὴ νὰ 'πῶ, γιὰ τὴ σκηνὴ τοῦ Κράμπου . . .

Βεβαίως τὸ ἐνθυμούμην! Καὶ ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ λησμονήσω τοιαύτην φοβερὰν ἀποκάλυψιν;

— Σᾶς εἶπα, ἐξηκολούθησεν ὁ μιγάς, πῶς ὁ Πάρκερ δὲν ἦταν ὁ Πάρκερ ... ἦταν ὁ Νὲδ Χόλτ, ἀδελφὸς τοῦ Μαρτίνου Χόλτ. . .

— Τὸ ξεύρω, Δὶρκ Πέτερς. Ἀλλὰ γιατὶ μοῦ λέγεις πάλι τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια;

— Νὰ γιατί, κύριε Ζώρλιγκ. . . . Θέλω δηλαδὴ νὰ 'πῶ . . . μήπως σᾶς ἔφυγε κανένας λόγος ;.. μήπως εἴπατε τίποτα σὲ κανένα; . .

— Σὲ κανένα! ἀπήντησα. . . Πῶς σου ἐπέρασε τέτοια ἰδέα; Πῶς μ' ἐπῆρες γιὰ τόσον ἀσυλλόγιστον, ὥστε νὰ φανερώσω τὸ μυστικόν σου . . . ἕνα τέτοιο μυστικό, ποῦ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸ στόμα μας; . .

— Ποτέ ... ναί, ποτέ ... ἐψιθύρισεν ὁ μιγάς. Καὶ ὅμως ... τὸ πλήρωμα ... θέλω δηλαδὴ νὰ 'πῶ ... κάποιος πρέπει νὰ ξέρῃ κάτι τί ... δὲν γίνεται! . .

Ἐσυλλογίσθην ἀμέσως τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσῃ ὁ Οὔρλιγκερλῆς μεταξὺ Χῆρνε καὶ Μαρτίνου Χόλτ, καὶ ἡ ὑπόνοιά μου, ὅτι πιθανὸν ὁ πρῶτος νὰ εἶχε μάθῃ τὸ μυστικόν, ἤρχισε νὰ ἰσχυροποιῆται.

— Ἐξηγήσου λοιπόν, εἶπα πρὸς τὸν μιγάδα.

— Θέλω δηλαδὴ νὰ 'πῶ, κύριε Ζώρλιγκ . . . δὲν μπορῶ νὰ τα 'πῶ καὶ καλὰ καλά... Νὰ χθὲς ... ὁ Μαρτῖνος Χόλτ ... ναὶ αὐτὸς ... μ' ἔκῆρε κατὰ μέρος . . . μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ... *καὶ μου εἶπε πῶς ἤθελε νὰ μου* μιλήσῃ. . .

— Γιὰ τὸν Κράμπον;

— Ναί, γιὰ τὸν Κράμπον ... καὶ γιὰ τὸν ἀδελφόν του Νὲδ Χόλτ! ... Πρώτη φορὰ ποὺ τον ἄκουσα νὰ προφέρῃ μπροστά μου αὐτὸ τὸ ὄνομα ... τὸ ὄνομα αὐτουνοῦ ποὺ τον ... πρώτη φορά, ἂν καὶ τρεῖς μῆνες ὁλοένα ταξειδεύουμε μαζί. . .

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ μιγάδος ἦτο τόσον *ἠλλοιωμένη, τόσον ἀσθενής, ὥστε μόλις* τὸν ἤκουα.

— Θέλω δηλαδὴ νὰ 'πῶ . . . ἐξηκολούθησε, μοῦ φάνηκε πῶς κάποια ὑποψία θὰ ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Μαρτῖνος Χόλτ ... καὶ μὰ τὸ ναί, δὲν ἔκανε λάθος. . .

— Λέγε λοιπόν, Δὶρκ Πέτερς! ἀνέκραξα. Τί σ' ἐρώτησεν ὁ Μαρτῖνος Χόλτ;

— Μ' ἐρώτησε ... ναί, μ' ἐρώτησε *γιὰ τὸν Κράμπον ... ἂν ἐνθυμούμουν* τὸν Νὲδ Χόλτ . . . ἂν μποροῦσα νὰ του 'πῶ ἂν ἐσκοτώθηκε 'στὸν καυγᾶ ἢ ἂν ἐχάθηκε 'στὸ ναυάγιο ... ἂν ἦταν ἕνας ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ τους ἀφήσαμε 'στὴ βάρκα μὲ τὸν πλοίαρχο Βαρνάρδο . . . τελοσπάντων ἂν ἤξευρα νὰ του 'πῶ μὲ τί τρόπο πέθανε ... ἄχ! μὲ τί τρόπο!.. μὲ τί! . .

Καὶ ὁ μιγὰς ἐσιώπησεν, ὑπὸ τὸ κράτος πάλιν τῆς φρικώδους ἀναμνήσεως. ... Ἤξευρα, *ὅτι ἡ ἐρώτησις αὕτη* εἶχεν ὑποβληθῇ εἰς τὸν Μαρτῖνον Χόλτ ὑπὸ τοῦ Χῆρνε· ἀλλὰ συλλογισθείς, ὅτι ὁ μιγὰς ἠγνόει τὴν ἀνησυχαστικὴν ὅσῳ καὶ ἀνεξήγητον ταύτην ἐπέμβασιν τοῦ ὑπναυκλήρου, ἔκρινα καλὸν νὰ μὴ τοῦ τὴν ἀποκαλύψω.

— Καὶ τί ἀπεκρίθης πρὸς τὸν Μαρτῖνον Χόλτ, Δὶρκ Πέτερς; ἠρώτησα.

— Τίποτα ... τίποτα! . .

— Πῶς τίποτα;.. Ἔπρεπε νὰ τον *διαβεβαιώσῃς ὅτι ὁ Νὲδ Χόλτ ἐχάθη εἰς* τὸ ναυάγιον. . .

— Δὲν μπόρεσα . . . θέλω δηλαδὴ νὰ 'πῶ ... δὲν μπόρεσα! . . Μοιάζουν τόσῳ πολύ, μὰ τόσῳ πολὺ τὰ δυὸ ἀδέλφια!.. Ἐνῷ εἶχα μπροστά μου τὸν Μαρτῖνον Χόλτ . . . μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα τὸν Νὲδ Χόλτ . . . ἐφοβήθηκα καὶ ἔφυγα. . .

Ὁ μιγὰς ὡρθώθη μὲ κίνημα ἀποτόμον, καὶ ἐγώ, κρατῶν τὴν κεφαλήν, ἤρχησα *νὰ σκέπτωμαι. . . Πραγματικῶς*

λοιπὸν ὁ Χῆρνε ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν τοῦ Δὶρκ Πέτερς; Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐγὼ δὲν εἶχα εἴπῃ λέξιν εἰς κανένα, ποῦ καὶ πῶς τὸ εἶχε μάθῃ; Μήπως ὅταν ἦσαν ἀκόμη εἰς τὴν Φαλκλάνδην; Καὶ ἐξωθῶν τώρα εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας τὸν Μαρτῖνον Χόλτ, τί σκοπὸν εἶχεν ὁ ὑπναύκληρος; Νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Δὶρκ Πέτερς, διότι μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν ναυτῶν τῆς Φαλκλάνδης, δὲν τον ἠκολούθει; ἢ μᾶλλον νὰ ἐλκύσῃ μὲ τὸ μέρος του τὸν ἱστορράφον μας, ἕνα τῶν καλλιτέρων ἀνδρῶν τοῦ Ἀλβράνου, ἡ πεῖρα τοῦ ὁποίου βεβαίως θὰ ἐχρησιμευε πολύ, ἂν ποτε ἔφευγον διὰ τῆς λέμβου;

Ἔμενα βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις ταύτας πολλὴν ὥραν. Ὅταν ἀνήγειρα τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ Δὶρκ Πέτερς δὲν εὑρίσκετο πλησίον μου. Εἶπε, φαίνεται, ὅσα εἶχε νὰ μοι εἴπῃ, καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἐγὼ δὲν ἐφανέρωσα τὸ μυστικόν του.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ»

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΟΑΣ ὁ Νικίου ἐξεδόθη! Ἡ ἄυλος σάλπιγξ τῆς Φήμης, ἡ ἔχουσα τόσον ἰσχυρὰν τὴν φωνήν, διαλαλεῖ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν μεγάλην καὶ χαρμόσυνον διὰ τὸν κύκλον μας εἴδησιν:

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ ἐξεδόθη! Τὸ βιβλίον, περὶ τοῦ ὁποίου τόσα θαυμάσια ἠκούσαμεν, τὸ ὁποῖον τόσον καιρὸν ὠνειρευόμεθα, καὶ μὲ τόσον ἀγωνιώδη ἀνυπομονησίαν ἐπεριμέναμεν, εἶνε σήμερον ἕτοιμον. Δυνάμεθα νὰ το λάβωμεν εἰς τὰς χεῖράς μας, νὰ αἰσθανθῶμεν τὸν ὄγκον καὶ τὸ βάρος τῶν τετρακοσίων του σελίδων, νὰ ὀσφρανθῶμεν τὴν εὐωδίαν τῆς νωπῆς του μελάνης, — ἐν ἀπὸ τὰ γλυκύτερα ἀρώματα, ξεύρετε, διὰ τοὺς βιβλιοφίλους,—νὰ το ἀνοίξωμεν, νὰ το φυλλομετρήσωμεν, νὰ θαυμάσωμεν τὰς εἰκοσιπέντε καλλιτεχνικωτάτας του εἰκόνας, νὰ τρυφήσωμεν εἰς τὴν αὐστηράν του κομψότητα, καὶ ἔπειτα — τὸ κορύφωμα ὅλων αὐτῶν τῶν ἀπολαύσεων, —νὰ το ἀναγνώσωμεν... Ναί, ὁ **Πρόας** ἐξεδόθη! Ἤδη, καθ' ἣν στιγμὴν θὰναγνώσκετε τὴν παροῦσάν μου, εἴτε ὑπὸ τὸ ἐρυθρόχρυσον κάλυμμά του, εἴτε ὑπὸ τὸ κίτρινον ἐξώφυλλόν του, τὸ βιβλίον θὰ εὑρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τῶν πολυπληθῶν αὐτοῦ συνδρομητῶν· οἱ δὲ σωροὶ τῶν ἀντιτύπων του, θὰ σχηματίζωνται ὁλονὲν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, καὶ πάλιν αὐτοστιγμεὶ θὰ διαλύωνται, θὰ διανέμωνται, θὰ διασπείρωνται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, εἰς πόλεις καὶ εἰς χωρία, εἰς μέγαρα καὶ εἰς οἰκίσκους, παντοῦ ὁπόθεν θὰ ζητῆται τὸ πολυζήτητον βιβλίον. Διότι ὁ **Πρόας** εἶνε προωρισμένος νὰ κυκλοφορήσῃ εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ παιδίον, ἔφηβος, νέος, διδάσκαλος ἢ γονεύς, δὲν θὰ ὑπάρξῃ Ἕλλην πού νὰ μὴ τον ἀναγνώσῃ· καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη, ἀφ' οὗ διαδοθῇ καὶ γνωσθῇ, τόσος λόγος θὰ γίνεται περὶ αὐτοῦ εἰς ὅλους τοὺς κύκλους, ὥστε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ τον ἀνέγνωσεν ἀκόμη καὶ δὲν θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτοῦ, θὰ αἰσθάνεται τὴν στενοχωρίαν τοῦ ἀμαθοῦς, καὶ θὰ ζητῇ νὰ κρύψῃ τὴν ἄγνοιάν του ὡς αἰσχύνην. . .

Καὶ πράγματι, ὁποία αἰσχύνη νὰγνοῇ κανείς, ὅταν ὑπάρχῃ πλέον εἰς τὴν γλῶσσάν του, τοιοῦτον βιβλίον! Ἂν ἔχῃ καθῆκον νὰναγινώσκῃ ὅλα τὰ ὡραῖα, τὰ ἐκλεκτά, τὰ ἠθικὰ καὶ τὰ ὠφέλιμα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀπευθύνονται εἰς τὴν ἡλικίαν του καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξίν του, —ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ εἴπῃ κανεὶς διὰ βιβλίον ὡς τὸν **Πρόαντα**, ὁ ὁποῖος θέμα ἔχει αὐτὴν τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καὶ διὰ τοῦ πλέον τερπνοῦ καὶ ἐπαγωγοῦ τρόπου ζωγραφίζει τὸν βίον τῶν ἀπαραμίλλων προγόνων μας καὶ μας παρουσιάζει εἰς θαυμασμὸν καὶ εἰς μίμησιν τὸ τελειότερον πρότυπον τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ φαντασθῇ,—τὸν ἔφηβον Ἀθηναῖον!

Ἀλλ' ὄχι! Δὲν ἀπόκειται πλέον εἰς *ἐμὲ νὰ σας ἀναλύσω ἢ νὰ σας συστήσω* τὸ βιβλίον. Τὸ ἔπραξεν ἤδη χάριν ὑμῶν ἀνὴρ σοφός, ἀσυγκρίτως εἰδημονέστερος καὶ εὐγλωττότερος: ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σπυρ. Π. Λάμπρος, ὁ ὁποῖος ἐκόσμησε τὸν **Πρόαντα** διὰ Προλόγου. Καὶ ἴσα-ἴσα διὰ νὰναγνώσετε πρῶτα τὰς θαυμασίας ταύτας σελίδας, διὰ νὰ σας ἀποκαλυφθῇ ὅλη ἡ ἀξία καὶ ὅλη ἡ χάρις καὶ ὅλη ἡ μαγεία τοῦ βιβλίου, διὰ νὰ προπαρασκευασθῆτε εἰς τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ ἀνάγνωσίς του, ἡ Διάπλασις ἀπεφάσισε νὰ διανείμῃ σήμερον πρὸς ὅλους γενικῶς τὸ πρῶτον τυπογραφικὸν φύλλον τοῦ **Πρόαντος**, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχεται ὁλόκληρος ὁ Πρόλογος τοῦ κ. Λάμπρου. Θὰ το εὕρετε ἐντὸς τοῦ φύλλου τούτου. Ἀναγνώσατέ το διὰ νὰ ἴδητε τί ἐστὶ **Πρόας**. Ὦ, κανεὶς δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ σας ὁμιλήσῃ μὲ περισσότερον κύρος, μὲ περισσοτέραν γνῶσιν καὶ μὲ θελκτικώτερον ὕφος ἀπὸ τὸν σοφὸν ἱστορικόν μας, ὁ ὁποῖος τὸν θησαυρὸν τῶν γνώσεών του γνωρίζει νὰ μεταδίδῃ στολισμένον μὲ ὅλα τὰ ἄνθη τῆς ἀπαραμίλλου ρητορικῆς του!.. Καὶ ἂν σας ἐμάγευσεν ὁ ὁμιλῶν μόνον περὶ τοῦ Πρόαντος, φαντασθῆτε πόσον θὰ σας μαγεύσῃ αὐτὸς ὁ Πρόας, ὅταν θἀκούσετε ἀπὸ τὸ στόμα του ὅλην του τὴν ζωήν, ὅταν θὰ σας περιγράψῃ τὸν μαθητικόν *του βίον εἰς τὰς Ἀθήνας*, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δόξης, ὅταν θὰ σας ὑμνήσῃ τὴν φιλίαν του πρὸς τὸν ὡραῖον Εὐφορίωνα καὶ τὸν χρηστὸν Θεαγένη, ὅταν θὰ σας διηγηθῇ τὰς περιπετείας του, καὶ μάλιστα τὴν φοβερὰν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐπιστεύθη ἔνοχος κλοπῆς,—καὶ τίνος; ἑνὸς ἀγαλματίου τοῦ Ποσειδῶνος, ἔργου τοῦ Φειδίου!—ὅταν θὰ σας κατατάξῃ κοινωνοὺς τοῦ θριάμβου τοῦ κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας, ὅταν θὰ σας ἀποκαλύψῃ τὸ ἀδελφικόν του αἴσθημα πρὸς τὴν θαυμασίαν ἐκείνην Γλυκέραν!. . Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ ἔξοχον ἐκεῖνο ὕφος τοῦ Λωρῆ, — τοῦ συγγραφέως τῆς ἀγαπητοῦ σας Κληρονόμου τοῦ Ροβινσῶνος —τὸ ὁποῖον τόσον περιτέχνως ἀπέδωσεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἡ ὑπέροχος γραφὶς τοῦ κ. Παλαμᾶ!

Καὶ τώρα, θέλετε νὰ σας εἴπω ὅτι ὁ **Πρόας** εἶνε ἀνώτερος ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως; Θέλετε νὰ σας διαβεβαιώσω ὅτι διὰ τὴν ἑλληνικὴν νεότητα δὲν ὑπάρχει τελειότερον βιβλίον; Θέλετε νὰ σας προτρέψω νὰ σπεύσετε νὰ το ἀποκτήσετε πρὶν ἐξαντληθῇ;

Μεθ' ὅσα γνωρίζετε ἤδη περὶ τοῦ βιβλίου, τὸ θεωρῶ ὁλωσδιόλου περιττόν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΛΙΔΩΝ

ΜΕΣ' 'ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Μέσ' 'ς τὸ δάσος τώρα, τὸ πρωΐ-πρωΐ,
Τί τρελλὰ τριγύρω τῶν πουλιῶν τραγούδια!
Τί εὐτυχισμένη, ξένοιαστη ζωή!
Καὶ τί μυρωμένα κι' ὥμορφα λουλούδια.

Μέσ' 'ς τὸ δάσος τώρα, τὸ πρωΐ-πρωΐ,
Πῶς τὰ φύλλα ὁ ἥλιος 'στὶς κορφὲς χρυσίζει!
Πόσο εἶνε τῆς αὔρας δροσερὴ ἡ πνοή!
Τί γλυκὸ τὸ *ρυάκι τώρα μουρμουρίζει!*

Μέσ' 'στὸ δάσος τώρα, τὸ πρωΐ-πρωΐ,
Τί μακρυὰ τῆς πόλις ἡ βοὴ κ' ἡ σκόνη!
Πῶς μέσ' σὲ καινούργια κ' εὔθυμη ζωή
Κάθε κουρασμένο σῶμα ξανανεώνει!

Μέσ' 'στὸ δάσος τώρα, τὸ πρωΐ-πρωΐ,
Τί λουτρὸ που κάνει θεῖο ἡ ψυχή μας!
Πῶς μᾶς πλημμυρίζει τοῦ Θεοῦ ἡ πνοή!
Τί βαθειὰ που βγαίνει τώρα ἡ προσευχή μας!

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Λοιπόν, καθώς σας ἔλεγα, τὸ γεῦμα δὲν εἶχε τελειώσῃ ἀκόμη, ὅταν ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ ἐμβῆκεν ἔξαφνα εἰς τὴν τραπεζαρίαν [καὶ ἐπήδησεν εἰς τὰ γόνατα τῆς κυρίας της, μ' ἕνα κρότον τόσῳ δυνατόν, ποῦ ἐνόμιζες πῶς ξεφυσᾷ καμμιὰ ἀτμομηχανή.

Ποτὲ σας δὲν εἴδατε τέτοια γάτα! Ἦτον τρεῖς φορὲς μεγαλήτερη ἀπὸ βῶδι, καὶ τὰ μάτια της ἔμοιαζαν μὲ δύο φανάρια ἀμαξιοῦ.

Ὁ Γιούλιβερ, καθὼς τὴν εἶδεν, ἔβγαλε μιὰ φωνή, καὶ ἀπὸ τὴ βία του νὰ φύγῃ, ἔπεσε μέσα 'στὴν πιάτα μὲ τὸ μπούτι.... Αὐτὸ ἔκαμε τὸν Γίγαντα καὶ τὴ γυναῖκά του νὰ γελάσουν ἀκόμη πειὸ πολύ. Ἀλλ' ἅμα εἶδαν ὅτι ὁ Γιούλιβερ ἐφοβεῖτο τόσον τὴν γάταν, τὴν ἔδιωξαν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Τὸ γεῦμα ἐτελείωσε καὶ ὁ Γίγας ἐγύρισεν εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἡ γυναῖκά του τότε, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ὁ Γιούλιβερ ἐνύσταζε πολύ, τὸν ἐξάπλωσεν εἰς τὸ κρεβάτι της καὶ τὸν ἐσκέπασε μ' ἕνα ἄσπρο μανδύλι, πειὸ μεγάλο καὶ ἀπὸ πανὶ καραβιοῦ!

Ἔτσι ἐκοιμήθηκεν ὡς δύο ὧρας, ὅταν τὸν ἐξύπνησαν δύο πελώριοι ποντικοί, ποῦ ἐπέρασαν ἀπὸ πάνω του. Τραβᾷ ἀμέσως τὸ σπαθί του ὁ Γιούλιβερ καὶ καρφόνει τὸν ἕνα, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἐπρόφθασε νὰ φύγῃ καὶ νὰ σωθῇ.

Ὁ Γίγας εἶχε μίαν κόρην ἐννέα χρόνων· ἡ κόρη αὐτὴ εἶχε μίαν κούνιαν διὰ τὴν κούκλαν της· ἡ μητέρα της λοιπὸν ἐσυλλογίσθη νὰ την κάμῃ κρεβάτι τοῦ Γιούλιβερ. Καὶ του ἦλθεν ἴσα-ἴσα!

Ἡ κούνια ἔτυχε νὰ εἶνε ἄδεια, ἐπειδὴ ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες ἡ κόρη τοῦ Γίγαντος δὲν εἶχε κούκλαν. Φανταστῆτε λοιπὸν πόσον ἐχάρη πού της ἔδωσαν διὰ νὰ παίζῃ τὸν Γιούλιβερ. Τὸν ἔκαμε εὐθὺς κούκλα καὶ του ἔρραψεν ἕνα πλῆθος φορέματα μεταξωτὰ καὶ χρυσοκέντητα, θαυμάσια.

Τὸ παιδὶ ἦταν εὐτυχισμένο, ὅσον ἠμποροῦσε νὰ εἶνε κανεὶς εἰς τὴν θέσιν του, ὅταν ἕνας γείτονας ἔπεισε τὸν κύριόν του, ὅτι θὰ ἐκέρδιζε πολλὰ χρήματα, ἂν ἀπεφάσιζε νὰ πάρῃ τὸν Γιούλιβερ καὶ νὰ τον τριγυρίσῃ εἰς τὲς χῶρες καὶ εἰς τὰ χωριὰ τῶν Γιγάντων, οἱ ὁποῖοι ποτέ τους βέβαια δὲν εἶχαν ἰδῇ τόσῳ παράξενον ζωντανόν.

Τὴν ἄλλην Κυριακὴν λοιπόν, ἔβαλαν τὸν Γιούλιβερ μέσα εἰς ἕνα κουτὶ ξύλινον μὲ καμπόσες τρύπες διὰ νὰ μὴ σκάσῃ, καὶ τον ἐπῆγαν πρῶτα εἰς ἕνα χωριό, ποῦ ἦτον ἐκεῖ κοντά. Τί συνέβη ἐκεῖ θὰ τα μάθετε κατόπι.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΑΓΡΙΟΡΟΔΟΝΙΑ

[μῦθος]

Ἕνας μιὰν ἀγριοροδονιὰ
σὰν εἶδε μ' ἄνανθα κλωνιὰ
καὶ ... δίχως ἔν' ἀγκάθι (*)

ἐπάνω 'ς ἔρημο βουνό,
εἶπεν :—«Αὐτή, καθὼς φρονῶ,
'ς τὸν κῆπό μας, σὰν μάθῃ,

'ς τὰ λούλουδα καὶ 'ς τὰ νερά,
θὲ νὰ γενῇ μία χαρὰ
ὅλο εὐωδιὰ καὶ χάρι! ..»

καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ
ἀπ' τὸ βουνὸ 'ς τὴν ἐξοχὴ
τὴν φέρει μὲ καμάρι...

Μὰ σὰν ἐφύτρωσεν ἐκεῖ
μὲ ἄγρια ἐντικτα ἡ κακή,
ἀντὶ νὰ ἡμερέψῃ,

νὰ πάρῃ «χάρι κ' εὐωδιά»,...
ἀγκάθια βγάζει 'ς τὰ κλαδιὰ
καὶ—ποιὸς θὰ το πιστέψῃ—

πικραγγυλόνει μὲ καιρὸ
τὸν ἴδιο της τὸν κηπουρό,
ποῦ πάει νὰ την κλαδέψῃ!

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ] Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

(*) Ἡ ἐπὶ τῶν Ἄλπεων φυομένη ἀγριοροδῆ ἄνευ ἀκανθῶν, ἔχει τὴν ἰδιότητα μεταφυτευομένη καὶ καλλιεργουμένη νὰ ἀναδίδῃ ἀκάνθας, διό ἡ Γάλλοι τὴν λέγουν : « l'emblème de l'ingratitude » δηλ : τὸ σύμβολον τῆς ἀχαριστίας ἤ: τὸ ἔμβλημα τῆς ἀγνωμοσύνης. . [Σ. Μ]

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 332)

— Ὤ, κύριε, μὲ συγχωρῆτε ποῦ ἐτόλμησα νὰ κάμω αὐτὸ ποῦ ἔκαμα...

— Ἀπεναντίας σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου. Ἤθελα ὅμως νὰ ἤξευρα ποιός σου εἶπε ὅτι θέλω νὰ σε διώξω.

Ὁ κύριος Δούμανης ὡμιλοῦσε πολὺ σοβαρός.

Ἡ Μηλιὰ ὠχρίασε καὶ ἐσιώπησε.

— Ἀποκρίσου λοιπόν· θέλω νὰ μάθω.

— Μὴ μ' ἐρωτᾶτε, κύριε· δὲν μπορῶ... Πῆτέ μου ὅμως πάλι ὅτι ἔχω τὴν ἄδεια νὰ μείνω ἐδῶ, νὰ σας ὑπηρετῶ καὶ νὰ σας περιποιοῦμαι 'ς ὅλη μου τὴ ζωή.... Ἀλήθεια λοιπόν, δὲν σας δίδω βάρος;

— Σοῦ το ὑπόσχομαι, Μηλιά. Πίστευσε ὅτι θὰ λυπηθῶ πολὺ πολύ, ἂν φύγῃς ποτὲ ἀπὸ ἐδῶ.... Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένη;

— Πολύ...

— Καὶ θὰ γίνῃς γρήγορα καλά;

— Βεβαιότατα. Τώρα πειὰ εἶμαι τόσον εὐτυχής!

Καὶ πραγματικῶς, μειδίαμα εὐτυχίας ἐφώτιζε τὸ πρόσωπον τῆς Μηλιᾶς.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος εἰσήρχετο ἐκείνην τὴν στιγμήν, δόξα σοι ὁ Θεός, ποῦ σε βλέπω καὶ μιὰ φορὰ χαρούμενη! Τί συνέβη;

Καὶ ὁ Γιαννάκης, λησμονῶν τὴν παρουσίαν τοῦ κυρίου του, ἔκαμε μίαν τούμπαν — διότι δὲν ἤθελεν ἄλλον ἐκφραστικώτερον τρόπον διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν χαράν του.

— Ἡσυχία! εἶπεν ὁ κύριος Δούμανης. Κάθησε φρόνιμα, διότι ἡ ἀδελφή σου δὲν εἰμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ... Τώρα σᾶς ἀφίνω... Τί καλὰ ἔτσι, ποῦ εἴμεθα ὅλοι εὐχαριστημένοι!

Καὶ ὁ κύριος Δούμανης κατέβη εἰς τὴν Βιβλιοθήκην, ὅπου τὸν ἐπερίμενεν ὁ οἰκοδιδάσκαλος, καὶ τοῦ τα διηγήθη ὅλα.

— Χαίρω πολύ, χαίρω πάρα πολύ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Γαζῆς. Κ' ἐγὼ ἐπίσης ἀγαπῶ πολὺ αὐτὰ τὰ παιδιά, καὶ θὰ μου ἔλειπε κάτι τι, ἂν ἔφευγαν ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν.

— Εἶνε ὅμως φανερόν, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης, ὅτι κάποιος ἐπεχείρησε νὰ τα διώξῃ μὲ τρόπον ἀπὸ τὴν Λάνδην. Λέτε νὰ εἶνε ὁ Ἰούλιος;

— Ὄχι, ὄχι, δὲν τὸ πιστεύω. Ὁ Ἰούλιος δὲν εἶνε καθόλου ζηλιάρης· ἐγωϊστὴς ὀλίγον ἴσως· ἀλλὰ κακὸς ὄχι.

— Τότε λοιπὸν ποῖος;

— Δὲν ἠξεύρω.

— Ὄχι, φίλτατέ μου· εἰξεύρεις, ἀλλὰ δὲν θέλεις νὰ 'πῇς· δὲν εἶν' ἔτσι;

— Σᾶς βεβαιῶ...

— Μήπως εἶνε ἡ νύμφη μου;.. Ἀ, ἔκαμε πολὺ ἄσχημα! Ἤθελα μόνον νὰ εἶμαι βέβαιος, διὰ νὰ...

— Πιστεύσατε, κύριε Δούμανη, διέκοψεν ὁ παιδαγωγός, ὅτι εἶνε πολὺ προτιμότερον νὰ γνοῇ κανεὶς τὸ κακόν... Ἡ κυρία Δούμανη εἶνε σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ σας, τὸν ὁποῖον ἀγαπούσατε τόσον πολύ.... Κάμετέ την μὲ μίαν λέξιν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐμάθατε τί ἔκαμε. Αὐτὸ θὰ εἶνε ἀρκετόν, ὥστε νὰ μὴ το ξανακάμῃ... Ἔπειτα ἐμεῖς οἱ δύο θὰ προσέχωμεν τὰ παιδιὰ καὶ θὰ ἀπομακρύνωμεν ἀπὸ αὐτὰ κάθε κίνδυνον.

— Τί καλὸς ποῦ εἶσαι, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα! Δόσε μου τὸ χέρι σου! Σὺ ἔχεις πάντα δίκαιον!

Διὰ τὴν Μηλιὰν τὸ καλλίτερον ἰατρικὸν ἦτο ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κυρίου της. Ἀνέλαβεν εὐθὺς τὸ ὡραῖόν της ῥοδινον χρῶμα, καὶ ὅταν τὸ βράδυ κατέβη εἰς τὴν βιβλιοθήκην, διὰ τὴν συνειθισμένην ἀνάγνωσιν, τόσον γλυκὰ ἐκύτταζε τὰ ἐπίπλα καὶ τὰ βιβλία, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι τὰ ἐθώπευε μὲ τὸ βλέμμα της.

Ἐξηκολούθησαν καὶ τὰ μαθήματα τοῦ κ. Γαζῆ, καθημέραν, μὲ περισσότερον ὁλονὲν ἐνδιαφέρον. Ἡ Μηλιὰ ἐννοοῦσεν ὅτι ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα καὶ ἤθελε μὲ τὴν ἐπιμέλειάν της νὰ 'του δείχνῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της. Ἡ ζωγραφικὴ ἦτο πάλιν τὸ πλέον εὐχάριστον δι' αὐτὴν μάθημα. Ἀντέγραφεν ὅ,τι ἔβλεπεν ἐμπρός της: ἄνθη, ὀπωρικά, δένδρα, τοποθεσίας· ἔπειτα ἐδοκίμασε νὰ ζωγραφίσῃ καὶ χωρὶς μοδέλο, ἀπὸ τὴν φαντασίαν της ἢ ἐκ μνήμης.

«Σύννεφον διέρχεται κρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τὸ αἷμά μου παγώνει.»

[Εἰκὼν ἐκ τοῦ σήμερον ἐκδοθέντος «Πρόαντος τοῦ Νικίου.»]

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ὁ Γιαννάκης κατεγίνετο νὰ λύσῃ ἓν πρόβλημα, ἡ Μηλιὰ ἐπῆρε μίαν πέναν λεπτὴν καὶ ἤρχισε νὰ ζωγραφίζῃ ἕνα πρᾶγμα παράξενον.

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπρόσεχε μόνον εἰς τὸ πρόβλημά του. Μπᾶ! καλὲ αὐτὸ εἶνε τὸ κουτὶ μὲ τὰ πετράδια!

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς, καὶ ἐπῆρε τὸ χαρτὶ ποῦ ἐζωγράφιζεν ἡ Μηλιά, διὰ νὰ το ἰδῇ ἀπὸ περιέργειαν.

Ἀλλὰ μόλις τὸ εἶδεν, ὠχρίασε τόσον πολύ, ὥστε ἡ Μηλιὰ ἐφοβήθη.

— Εἶσθε ἄρρωστος, κύριε; τὸν ἠρώτησε.

— Ποῦ το εἴδατε αὐτὸ τὸ κουτί; ἠρώτησεν ὁ παιδαγωγός, χωρὶς νὰ παντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν της.

— Εἶνε δικό μας... τὸ βρήκαμε 'στὸ Μεγάλο Βράχο, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Καὶ τί εἶχε μέσα;

— Πετράδια κάθε λογῆς· ἄσπρα, πράσινα, κόκκινα... καὶ ἑκατὸν εἴκοσι χονδρὰ μπραγαριτάρια... Ἀλήθεια, Μηλιά;... Μόνη της τὰ 'μέτρησε καὶ ξέρει...

— Ναί. Εἶχε καὶ πενῆντα πετράδια κόκκινα, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

— Καί...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κ. Γαζῆ; ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα μικρὸν πορτοφόλι μὲ κλειδαριάν, ἐτράβηξεν ἀπὸ μέσα ἕνα χαρτὶ κιτρινισμένον, διπλωμένον εἰς τέσσερα, καὶ εἶπε :

— Θὰ εἶχεν ἀκόμη ἐνενῆντα σμαράγδια πράσινα, καὶ ἑκατὸ ζαφείρια.

— Τί χρῶμα ἔχουν τὰ ζαφείρια; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Γαλάζια.

— Ἀ, ναί· θυμᾶσαι, Μηλιά; ἐκεῖνα ποῦ ἔμοιαζαν μὲ τὰ μάτια σου.

— Καὶ ἰδού, αὐτὸ εἶνε τὸ κουτί, εἶπεν ὁ κ. Γαζῆς, καὶ ἐξεδίπλωσε τὸ κιτρινισμένον χαρτί.

— Ἀ, τὸ κουτί μας! ἀνέκραξαν συγχρόνως καὶ τὰ δύο παιδιά.

Πραγματικῶς, ἂν συνέκρινε κανεὶς τὸ σχέδιον ποῦ εἶχεν ὁ διδάσκαλος μ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχε κάμει ἡ Μηλιά, θὰ ἔβλεπεν ὅτι καὶ τὰ δύο παρίστανον ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν δύο κοσμηματοθῆκαι μὲ τὸ ἴδιον σχῆμα, μὲ τὰ ἴδια στολίδια, τόσον ὅμοιαι εἰς ὅλα τελοσπάντων!

— Καὶ ποῦ ἠβρατε αὐτὸν τὸν θησαυρόν; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς.

— Εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον, καθὼς σας εἶπε ὁ Γιαννάκης, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά. Ποιὸς ξέρει πόσον καιρὸν ἦτο χωσμένον ἐκεῖ μέσα! Γιατὶ τὸ ἠβράμεν, ξεύρετε, σκουριασμένον, λερωμένον, εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

— Καὶ πῶς δὲν το εἶδε κανένας ἄλλος, πρὶν ἀπὸ σᾶς;

— Δὲν το εἶδε κανένας, γιατὶ κανένας δὲν ἐμβῆκε, πρὶν ἀπὸ μᾶς εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον! ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Γιαννάκης. Καὶ στοιχηματίζω

μιὰ μπομπονιέρα γεμάτη, πῶς ἂν τύχῃ νὰ πᾶμε ἐκεῖ, ποτὲ δὲν θὰ βρῆτε μόνος σας τὴν τρύπα!

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ποῦ τολμῶ νὰ σας ἐρωτήσω, εἶπεν ἡ Μηλιὰ κατακόκκινη· ἀλλὰ εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ μάθω πῶς ἔτυχε νὰ ἔχετε αὐτὸ τὸ χαρτί, καὶ τίνος εἶνε τὸ ὡραῖον κουτὶ μὲ τὰ πετράδια;

— Πρὶν νὰ σάς τα διηγηθῶ, σταθῆτε πρῶτα νὰ φωνάξωμεν τὸν κύριον Δούμανην, εἶπεν ὁ κ. Γαζῆς. Πρέπει νὰ μάθῃ καὶ αὐτὸς τὴν περίεργην αὐτὴν ἱστορίαν. Τρέξε, Γιαννάκη, νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ Γιαννάκης δὲν ἐπέρμενε νὰ τοῦ το ἐπαναλάβουν. Ἔτρεξε, κατέβη, καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἠκούσθη πάλιν εἰς τὴν κλίμακα τὸ τρελόν του τρέξιμον καὶ τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς Λάνδης.

— Ὁρίστε, κύριε! εἶπεν ὀρθανοίξας τὴν θύραν, διὰ νὰ εἰσέλθῃ ὁ κύριός του.

— Τί συμβαίνει πάλιν, φίλτατε Γαζῆ; εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Ὁ Γιαννάκης μοῦ διηγήθη ἕνα σωστὸ παραμύθι τῆς Χαλιμᾶς ... γιὰ ἕνα θησαυρὸ ... γιὰ μιὰ κρύπτη ... γιὰ δύο σχέδια... Τίποτα δὲν ἐκατάλαβα!

— Ναί, πρόκειται δι' αὐτὰ τὰ δύο σχέδια, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, καὶ ἔδειξε πρὸς τὸν κύριον Δούμανην τὸ ἰδικόν του καὶ ἐκεῖνο ποῦ εἶχε ζωγραφίσῃ ἡ Μηλιά.

— Εἶνε πολὺ περίεργον αὐτὸ τὸ κιβώτιον ... αὐτὰ τὰ ζῷα, αὐτὰ τὰ σκυλιά ... αὐτὰ τὰ ψείδια ποῦ σχηματίζουν τὰ τέσσερα ποδάρια ... αὐτοὶ οἱ θάμνοι μὲ τὰ λουλουδάκια ... τί λεπτά, τί εὔμορφα ποῦ εἶνε ὅλα!.. Ποιὸς τὰ ἔζωγράφισε;

— Τὸ ἰδικόν μου τὸ ἔχῃ ζωγραφίσῃ ἕνας πρόπαππός μου, ὁ ὁποῖος συνώδευσε τὸν Λαφαγέτην[1] εἰς τὴν Ἀμερικήν. Δὲν ἠξεύρω εἰς ποίαν ἐκδρομὴν ἀνεκάλυψεν αὐτὸ τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀνῆκεν εἰς τοὺς παλαιοὺς πολεμιστάς, τοὺς ὁποίους ἐξεδίωξεν ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος... Ἀφ' οὗ ἐζήτησε νὰ εὕρῃ τοὺς ἰδιοκτήτας τοῦ θησαυροῦ, (ἀλλὰ ματαίως, διότι δὲν το κατώρθωσεν,) ὁ πρόπαππος αὐτὸς ἔγραψε πρὸς τὴν σύζυγόν του ὅτι ἔκαμε τὴν τύχην του, καὶ τῆς ἔστειλε τὸ σχέδιον τοῦ κιβωτίου, καὶ ἀκριβῆ κατάλογον τῶν πολυτίμων λίθων, τοὺς ὁποίους περιεῖχε. «Ἀναχωρῶ μὲ τὸν Ἀστρολάβον, τῆς ἔγραψεν εἰς τὸ τέλος, καὶ Θεοῦ θέλοντος, θὰ ἰδωθῶμεν ταχέως.» Φαντάζεσθε πλέον μὲ τί ἀνυπομονησίαν ἐπερίμενεν ἡ προμάμμη μου τὸν σύζυγόν της μὲ τὸν θησαυρόν... Ἀλλὰ οὔτε ὁ Ἀστρολάβος ἠκούσθη πλέον, οὔτε οἱ ἐπιβάται του.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ
ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Τὴν 31 Ὀκτωβρίου τελειόνει, ὁριστικῶς πλέον καὶ ἀμετακλήτως, ἡ προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας μας. Ἂν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ψηφίσουν 2000, ἡ αὔξησις τοῦ φύλλου θὰ πραγματοποιηθῇ· ἂν οἱ ψηφοφόροι εἶνε ὀλιγώτεροι, θὰ μείνωμεν ὅπως εἴμεθα.

Τὸ κατ' ἐμέ, ἐν οἱᾳδήποτε περιπτώσει, θὰ ἔχω τοὐλάχιστον τὴν συνείδησίν μου ἥσυχον, ὅτι ἔκαμα πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατὸν διὰ νὰ ἐξεγείρω τὴν φιλοτιμίαν τῶν συνδρομητῶν καὶ νὰ τους κάμω νὰ ψηφίσουν μίαν πρότασιν, ἡ πραγματοποίησις τῆς ὁποίας θὰ ἦτο πάλιν πρὸς ὀφελός των. Φαντασθῆτε, ὅτι δὲν ἠρνέσθην εἰς ὅσα ἐπανειλημμένως εἶπα διὰ τοῦ φύλλου, ἰδικά μου ἢ τῶν φίλων μου ἐπιχειρήματα καὶ προτροπάς, ἀλλὰ καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν μὴ ψηφισάντων ἀκόμη ἀπέστειλα ἰδιαιτέραν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας τοῖς ὑπεδείκνυα ὅτι οὐδὲν εἶχον νὰ χάσουν ψηφίζοντες καὶ ἐζήτουν τὴν ψῆφόν των ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ. Βλέπετε λοιπόν, ὅτι καὶ ἂν δὲν ψηφισθῇ ἡ πρότασις, τὸ λάθος δὲν θὰ εἶνε ἰδικόν μου.

Μολαταῦτα καὶ σήμερον ποῦ εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα, καθ' ἣν δύναμαι νὰ ὁμιλήσω ἐγκαίρως, — διότι τὸ προσεχὲς Σάββατον, θὰ ἦτο ἴσως ἀργά, — θὰ σας ὑπενθυμίσω καὶ πάλιν αὐτὰ τὰ δύο, τὰ ὁποῖα τοσάκις ἐπανέλαβα:

Α') Ὁ ψηφίζων δὲν χάνει τίποτε, διότι ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας τῆς προτάσεως, διὰ τοῦ περισσεύοντος ἐκ τῆς διπλῆς συνδρομῆς, τὴν ὁποίαν κατέβαλε, λαμβάνει βιβλία ἢ τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μου, ἢ ἀνανεόνει τὴν συνδρομὴν τοῦ μεθεπομένου ἔτους, ὅπως θέλει.

Β') Ὅλοι ὅσοι ἐπιθυμοῦν καὶ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὑποστηρίξουν τὴν αὔξησιν, δὲν πρέπει νἀμελήσουν νὰ το κάμουν τώρα ἀμέσως, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἰμποροῦν νὰ γραφοῦν καὶ κατόπι, ἀφ' οὗ πραγματοποιηθῇ ἡ αὔξησις· διότι, ἂν ἐσκέπτοντο ὅλοι οὕτω, ἡ αὔξησις δὲν θὰ πεφασίζετο ποτέ. Ὥστε πρέπει νὰ σπεύσουν πρὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου. Ἐντὸς τοῦ φυλλαδίου τούτου θὰ εὕρουν καὶ πάλιν ἐν Δελτίον Ψηφοφορίας — τὸ τελευταῖον. Ἂς το συμπληρώσουν καὶ ἂς μοῦ το στείλουν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

1) Διάσημος γάλλος στρατηγός, λαβὼν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας Ἀγῶνα τῶν Ἀμερικανῶν.

ΤΟ ΜΑΓΕΥΜΕΝΟ ΝΕΡΟ
(Ἐπιστημονικὸν παίγνιον.)

Εἰς ἕνα πιάτον χύνετε ὀλίγον νερόν, καὶ λέγετε ὅτι θὰ το κάμετε νὰ ἔμβῃ μόνον του μέσα εἰς ἕνα ποτῆρι, τὸ ὁποῖον ἁπλῶς θἀναποδογυρίσετε ἐπάνω εἰς τὸ πιάτον.

Καὶ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον:

Πέρνετε ἕνα μικρὸ κομμάτι κερί, τὸ στήνετε εἰς τὴν μέσην τοῦ πιάτου, τὸ ἀνάπτετε, ὕστερα τὸ σκεπάζετε μὲ τὸ ποτῆρι καὶ το ἀφίνετε. Θὰ ἰδῆτε τότε ὅτι τὸ μὲν κερὶ θὰ σβύσῃ, τὸ δὲ νερόν, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε μέσα εἰς τὸ πιάτον, θἀναρροφηθῇ καὶ θὰ ἔμβῃ ὅλον μέσα εἰς τὸ ποτῆρι.

Ἡ ἐξήγησις εἶνε ἁπλουστάτη. Τὸ κερὶ σβύνει, διότι ἐξαντλεῖται ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρχεν εἰς τὸ ποτῆρι, καὶ καθὼς ἠξεύρετε, φλὸξ μέσα εἰς τὸ κενὸν δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ. Καὶ ἐπειδὴ μέσα εἰς τὸ ποτῆρι ἐσχηματίσθη κενόν, σπεύδει ἀμέσως νὰ το πληρώσῃ τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον ἀναρροφᾶται. Γίνεται δηλαδὴ κ' ἐδῶ ὅ,τι γίνεται μὲ τὴν βεντούζαν· μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς τὴν βεντούζαν βλέπομεν τὸ κρέας νὰ τραβιέται, ἐνῷ ἐδῶ βλέπομεν τὸ νερόν.

Τὸ πείραμα ποικίλλεται, ἂν βάλετε μέσα εἰς τὸ πιάτον ἕνα νόμισμα, καὶ ἰσχυρισθῆτε ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ το πάρετε μὲ τὸ χέρι σας, χωρὶς νὰ χύσετε τὸ νερόν καὶ ἀβρόχοις δακτύλοις. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ νόμισμα θὰ το βάλετε εἰς τὴν ἄκρην, ὥστε νὰ μείνῃ ἀπέξω ἀπὸ τὸ ποτῆρι, διὰ νὰ το πάρετε ὅταν θὰ τραβηχθῇ τὸ νερόν.

Ο ΜΑΓΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Ναυτοπούλα* ἀγοράζει ἀπὸ ἓν Χαρτοπωλεῖον 20 λεπτῶν χαρτί, δίδει μίαν δραχμὴν καὶ ζητεῖ τὰ ρέστα.

— Δυστυχῶς δὲν ἔχω παρὰ πενῆντα λεπτά, τῇ λέγει ὁ χαρτοπώλης.

— Δὲν πειράζει, ἀπαντᾷ ἡ *Ναυτοπούλα*· ἔχετε πενῆντα λεπτά, ἔχω καὶ ἐγὼ τριάντα, καὶ τα ἀποσώνομε.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτου

* * *

Ὁ Κωστῆς θέλει νὰ διδάξῃ εἰς τὸν μικρότερόν του ἀδελφὸν Τασὸν τὴν χρῆσιν τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου.

— Τί βλέπεις ἐδῶ, Τασό; ἐρωτᾷ ἐπιθέτων τὸν δάκτυλον παρὰ τὸ ὄνομα μιᾶς πόλεως.

— Ἕνα λερωμένο νύχι! ἀπαντᾷ ὁ μικρός.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Δραζένου

* * *

Ὁ *Διδάσκαλος*: — Πῶς διακρίνομεν πρὸς ποῖον μέρος ρέει ἕνας ποταμός, ὅταν εἶνε πολὺ ἤρεμος;

Ὁ *Ἀρ*τῶδης: — Διὰ τοῦ τηλεσκοπίου, δάσκαλε!

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Τριχαγρευτοπούλου

ΠΡΟΑΣ Ἐξεδόθη
Ἐξεδόθη Ο ΝΙΚΙΟΥ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ
ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ANDRÉ LAURIE

καὶ πάντων τῶν μέχρι τοῦδε συμπεριληφθέντων ἐν τῇ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Κατὰ μετάφρασιν ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ
Μετὰ πρόλογου ὑπὸ ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

Καλλιτεχνικώτατος Τόμος ἐκ 330 σελίδων ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, κοσμούμενος δι' 25 λαμπρῶν εἰκόνων.

(**Πρᾶς ὁ Νικίου** ἐτυπώθη διὰ στοιχεῖων ὅλως καινουργῶν ἐκ τοῦ χυτηρίου Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, πρώτην φορὰν χρησιμοποιηθέντων πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου τούτου.)

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἄδετον . . . . φρ. 3.50
Χρυσόδετον . . φρ 5.—

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΠΑΙΔΙΑ μου, θὰ σας παρακαλέσω νὰ *μὴ μου στείλετε πλέον Πνευματικὰς Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν, μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1898.*

Ὡς ἐκ τῆς τελευταίας κινήσεως καὶ ἀμίλλης, ἡ ὁποία ὀφείλεται εἰς τὸν *Λοσσιον*, συνεσωρεύθη εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τοιοῦτο πλῆθος Ἀσκήσεων, ὥστε μοῦ ἀρκοῦν διὰ νὰ δημοσιεύσω ἐπὶ μῆνας. Θέλω νὰ ξεκαθαρίσω πλέον τὸν γιγαντιαῖον αὐτὸν σωρὸν χωρὶς νὰ μεγαλόνῃ ὁλονὲν μὲ νέας ἀποστολὰς Ἀσκήσεων, καὶ θέλω νὰ δημοσιεύσω κρῶτα ὅλας ὅσας ἔχω ἐκλέξῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὴν προτεραιότητα. Φαντασθῆτε ὅτι δὲν ἔχω δημοσιεύσῃ ἀκόμη οὔτε τὸ ἥμισυ τῆς συλλογῆς τοῦ *Λοσσίου*· καὶ ἔχω ἀκόμη ὡραιοτάτας συλλογὰς τοῦ *Ἀστέρος τοῦ Βέγα*, τοῦ *Ζωφεροῦ Μεσαίωνος*, τοῦ *Δ. Δρίβα*, τοῦ *Ἐμπεδοκλέους* τοῦ *Βρεττανικοῦ* *Ἀστέρος*, τῆς *Αἰγιναίας Ἀθηνᾶς*, τοῦ *Κόδρου*, τοῦ *Ἀργύρη Σαπουνάκη*, τοῦ *Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους* καὶ πλείστων ἄλλων ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ἔχουν σειράν, ἀρκοῦν δὲ καὶ ὑπεραρκοῦν διὰ τὰ ὑπολειπόμενα 10 φυλλάδια τοῦ ἔτους τούτου. Λοιπὸν ἀπὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου, παρακαλῶ νὰ μή μου στείλῃ κανεὶς ἄλλας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, διότι δὲν μου χρειάζονται. Δηλῶ δὲ ὅτι, καὶ ἂν μου στείλῃ κανείς, οὔτε θὰ τας κυτάξω τώρα, ἀλλὰ θὰ τας φυλάξω χωριστὰ διὰ τὴν νέαν σειράν τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

Πολὺ ἐπιτυχημένη, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, ἡ περιτραφή σου τοῦ φθινοπωρινοῦ σύννεφου. Ὁ κ. Φαΐδων, ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ προχθὲς μὲ τὰ Σύννεφα, θὰ εὐχαριστηθῇ πολύ, μανθάνων ὅτι ἀνυφόνεις συχνὰ πρὸς τὰ ἐπάνω ὅμμα ζωγράφου... Ἐπίσης μοῦ ἤρεσε καὶ τὸ ποίημά σου. Ὁ *Δημητρόπουλος* ποῦ εἶδες εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 1891, εἶνε ἀδελφὸς τοῦ σημερινοῦ. Ἀλ! νὰ καὶ ὁ Πρᾶς!

Ἄνθος τῆς Ἴδης (Ε. Κ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμοι σοῦ ἐκλέγω, τὸ ὁποῖον, εὑρίσκεις καὶ σύ ὡραιότερον, καὶ ὑπ' αὐτὸ εὐχαρίστως θὰ σε θεωρήσω ὡς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον πιστὰς καὶ καλλιτέρας φίλας μου· Πολὺ ἐλυπήθηκα ποῦ ἐχάθη ἡ πρώτη σου ἐπιστολὴ καὶ πρὸ πάντων ποῦ ἔκλαυσες δι' αὐτό. Σοῦ ἔγραψεν ὁ κ. Παπαδόπουλος τί πρέπει νὰ κάμῃς.

Ἤραν ἀκόμη τὴν Γιχγιὰν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος: ὁ *Ζήτης*, ἡ *Γλυκειὰ Καρδιά*, ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας*, ὁ *Δ. Βαλσαμῆς*, ἡ *Περάϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ*, τὸ *Ἀντίο Μαστέλο*, ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου*, ὁ *Δ. Ι. Σαράτσης* καὶ ἡ *Ναϊάς*. Εἰς ὅλους ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι.

Μὴ μου Ἄπτου, (Α. Σ.) ἰδοὺ τὸ ψευδώνυμόν σου, καὶ πιστεύω νὰ ἔλαβες ἤδη τὰ Μ. Μυστικά. Μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου, ἐκεῖ μάλιστα ποῦ γράφεις διὰ τὸ ξεσπάθωμα, τὸ ὁποῖον ἐτοιμάζεσαι νὰ κάμῃς: θὰ ἦμαι πολὺ εὐτυχής, ὅτι καὶ ἄλλαι θἀπολαμβάνουν ἐξ αἰτίας μου τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ τώρα ἀπολαμβάνω.

Κυρίαι καὶ Κύριοι! Τράμ! ταράμ! τατά!.. Ὁ Ἀνανίας ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ Φάληρον καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του. Ἐλπίζω ὅ,τι εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἰδῆτε τὰ καθέκαστα. Τράμ! ταράμ! τατά!..

Κυματίζουσα Θάλασσα, μάθε ὅτι ἡ *Ἴρις* δέχεται τὴν Ἀλληλογραφίαν ποὺ σας ἐπρότεινες καὶ ὅτι περιμένει ἐπιστολήν σου. Σοῦ εὔχομαι λαμπρὰς προόδους εἰς τὴν Ζωγραφικὴν καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Γλυκειὰ Καρδιὰ (Α. Μ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο μου μοῦ ἤρεσε καλλίτερα. Πολὺ μ' εὐχαριστησεν ἡ ἐκτενὴς ἐπιστολή σου καὶ οὕτω ἐκτενῶς ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς πάντοτε. Δυστυχῶς σήμερον δὲν ἔχω τόπον διὰ πληροφορίας.

Ἐωθινὸν Ἄσμα (Ρ. Μ.) ἰδοὺ τὸ ψευδώνυμόν σου. Ὁ ἀδελφός σου ἄς εἶνε *Ὀπτικὸς Τηλέγραφος*, καὶ ἄς μου γράψῃ καὶ ὁ ἴδιος. Εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ τὴν τόσῳ θερμὴν ἀγάπην σας.

Καὶ ποῖος δὲν εἶχεν ἀνυπομονησίαν διὰ τὸν Πρόαντα, *Τέρινς*; Τί νομίζεις, ὀλίγον δὲν ἔλειψε νὰ γίνῃ ἐπανάστασις; Ἂς ἀργοῦσε μίαν ἑβδομάδα ἀκόμη καὶ θὰ ἔβλεπες! Λοιπόν, πῶς σου ἐφάνη;

Μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐνθουσιώδης ἐπιστολή σου, *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας*. Τί κρίμα ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω Πῶς ἤθελα νὰ τὴν ὀναγνώσουν ὅλοι οἱ φίλοι μου, διὰ νὰ ἰδοῦν πῶς ἀντιλαμβάνεσαι τὸ ζήτημα τῆς Ψηφοφορίας, καὶ πόσον ὑψηλὰ τὸ θέτεις! — Ἔστειλα τὴν πρὸς τὴν *Φελίρη* ἐπιστολήν σου. Τοῦ λοιποῦ θὰ συνενοῆσθε ἀπ' εὐθείας.

Ἐξετφελλάθη ὁ Ἀνανίας μὲ τὴν κάρτα ποὺ του ἔστειλες, *Θερινὴ Βροχή*· καὶ μὲ τὴν ἰδικήν σου ἐπίσης, *Χειμωνιάτικη Διακάδα*. Δὲν ἠξεύρετε πως χαίρεται νὰ τον ἐνθυμοῦνται ἔτσι.

Φωτιὰ καὶ Λαύρα, πιστεύω νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ νὰ μου περιγράψῃς ἐν ἐκτάσει τὸ ὡραῖον σου ταξείδιον. Πολὺ σ' εὐχαριστεῖ ὁ Ἀνανίας δι' ὅσα γράφεις.

Ὑποψήφιε Δόκιμε, πρὸ ὀλίγου ἔδωσα εἰς ἄλλον τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς. Πρέπει νὰ ἐκλέξῃς λοιπὸν ἄλλο. Διὰ τοῦτο δὲν δημοσιεύω καὶ τὰς προτάσεις σου, αἱ ὁποῖαι βεβαίως θὰ ἤθελες νὰ γίνουν μὲ νέον ψευδώνυμον.

Λοιπόν, *Ναυτοπούλα*, διὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἀνεβλήθη τὸ ταξειδίον σου; Τόσῳ τὸ καλλίτερον διὰ τὰς ἐν Ἀργοστολίῳ φίλας σου, καὶ τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ τὰς ἐδῶ, αἱ ὁποῖαι σὲ περιμένουν μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν.

Μοῖρα τῶν Πτωχῶν (Ε. Ξ.), αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Σήμερον δὲν δημοσιεύω πληροφορίας· ὥστε ἂν θέλῃς, τὰς ἐαναγράφεις.

Αὐτοκράτειρα Θεοδώρα (Θ. Τ.), εἶνε ἐλεύθερον αὐτὸ ψευδώνυμον. Πολὺ ἐχάρηκα ποὺ μου ἔγραψες καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς συχνὰ καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς.

Πιστὲ Σύμμυχε, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου, καὶ ἡ *Περάϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ* ἐπίσης κατευχαριστημένη ἀπὸ τὴν γνωριμίαν σου. Τὰ ἴδια μοῦ γράφει σήμερα. Αἱ πληροφορίαι σου εἰς τὸ προσεχές.

Ἀργὼ (Τ. Σ.), εὐχαρίστως σὲ δέχομαι μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: — Παραλείπονται αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὸ *Ἀντίο Μαστέλλο*, *Μελαγχολικὸν Ναύτην*, *Μαργαριταρένιον Σταυρὸν* καὶ *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα* — ὁ *Ἀγγερινὸς* μὲ τὴν *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιὰν* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον* — ἡ *Ἴρις* μὲ τὸ *Ἀγκίδι*, *Ἥρωα τοῦ Μεσαίωνος*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* καὶ *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* — ὁ *Ἠθοποιὸς Κὴν* μὲ τὴν *Κροκόπεπλον Ἠὼ* καὶ *Φωτοβόλον Ἄστρον* — ἡ *Ἄφιγκτη Σύλβα* μὲ τὸν *Ἀργυρότοξον Ἀπόλλωνα*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* — τὸ *Πρόσεχε Καλὰ* μὲ τὴν *Καλλιώπην Παπαγικολῆ* — ὁ *Φωστὴρ τῆς Θεσσαλίας* μὲ τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Βουνοῦ*, *Ἀντιγόνην Ἰατρίδου*, *Ἰωάννην Μαρκέτην*, *Δοῦσιον* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* — ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὴν *Ἰωάννην Μαρκέτην* — ὁ *Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης* μὲ τὸν *Δοῦσιον*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Κυρὰ Μπούμ* καὶ *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, — ἡ *Τυρὶς* μὲ τὸν *Πέτρον Οἰκονομίδην* καὶ *Ἐλένην Γαύρα* — ἡ *Ἀπόγειος Ἄδρα* μὲ τὸν *Πῖρ Πάρ*, *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα*, *Ἀρχιζέφυρον* καὶ *Ἐλένην Κομπότη* — ἡ *Χειμωνιάτικη Διακάδα* μὲ τὸν *Ἀράτον*, *Ἀμυθρὸν Λάμψιν*, *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Κῦαν Περσεμματζήγλου* καὶ *Πολύμνιαν Λασκάρεως* — ἡ *Κατσαρίδα* μὲ τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν*, *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων*, *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας*, *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου*, *Κρυσταλλιώδη Πηγὴν* — ὁ *Λάμπρος Παπαγεωργίου* μὲ τὸν *Π. Οἰκονομίδην*, *Π. Κουλούριν*, *Νικόλαον Δεκαβάλλαν*, *Πηνελόπην Σακελλαρίου* καὶ *Δ. Π. Δρίβαν* — ἡ *Τρικέφαλος Ὕδρα* μὲ τὸν *Ζωφερὸν Μεσαίωνα*, *Φεγγόβολην Αὐγούλαν*, *Χρυσορροὰν Πακτωλὸν* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* — ὁ *Μακρολέλεκας* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Ἀντιγόνην Ἰατρίδου*, *Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Σοφὸν Πιττακόν* — τὸ *Σκαφιδάκι* μὲ τὸ *Κάτσε Βρέστο* καὶ *Μὴν τα ρωτᾶς* — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸν *Νικητὴν τῆς Ἀοσστερλίτσης*, *Βασίλισσαν Μαρτὼ* καὶ *Πασχαλιάν* — τὸ *Ἄνθος τῆς Αἰγῆς* μὲ τὸν *Σοφὸν Πιττακόν*, *Ἑλληνοπούλαν*, *Ὀραίαν Ἑλληνίδα*, *Κάτασπρο Ἀρνάκι* καὶ *Ἀνρικὸν Ποιητὴν* — ὁ *Χρυσορροὰς Πακτωλὸς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Τσὶν Τσὶν* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* — ὁ *Π. Δ. Σουλούρης* μὲ τὸν *Λάμπρον Παπαγεωργίου*, *Μπὰμ Μπούμ*, *Π. Οἰκονομίδην* καὶ *Σ. Τρακάπην* — ὁ *Μπὰμ Μπούμ* μὲ τὴν *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Ζαππίδα* καὶ *Ἰωάννην Μαρκέτην* — ἡ *Ἴρις* μὲ τὴν *Βίγλαν*, *Νῆσον τῶν Φαιάκων* καὶ *Κάτσε Βρέσο* — ἡ *Ναυτοπούλα* μὲ τὸν *Ἀνδρέαν Εὔζωνον*, *Ἰωάννην Μαρκέτη* καὶ *Μίαν Τρελούλαν* — ἡ *Ἑλληνικὴ Θάλασσα* μὲ τὸν *Ἀργυρότοξον Ἀπόλλωνα*, *Φίλανθον*, *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* καὶ *Ἐλένην Κομπότη* — ἡ *Μοῖρα τῶν Πτωχῶν* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*, *Εἰρήνην Ἐφραιμίδου* καὶ *Δελφίνα τοῦ Εὐξείνου* — ἡ *Ναυ-*

πούλα τῆς Ἄνδρου μὲ τὴν *Ἐλένην Ζλατάνου*—ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὴν *Ἀδραν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*—ὁ *Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν, Ξανθὴν Νησωτοπούλαν* καὶ *Σαμιακὴν Σημαίαν*—ὁ *Δημ. Ν. Ζοφριτᾶς* μὲ τὴν *Μυλαίδην*, *Ἀστερόεσσαν Νύκτα* καὶ *Μικρὸν Πειρακτήριον*—τὸ *Ὡραῖον Τριανταφυλλάκι* μὲ τὸν *Μυτιληναῖον Ἀρίωνα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Περσέα* (ἔλαβα *τὴν φωτογραφίαν σου*, ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς καὶ σοῦ ἔστειλα τοὺς τόμους τοῦ βραβείου·) *Δύγερινὸν* (κατενθουσιασμένος ὁ Ἀνανίας μὲ τὰς ἐμμέτρους εὐχάς σου!) *Ἴριδα, Ἀφροστεφχρωμένον Κῦμα* (ἑκατὸν φυλλάδιον λεπτὰ 15. νὰ μοῦ σημειώσῃς πάλιν τοὺς ἀριθμούς, ὅταν θὰ στείλῃς τὸ ἀντίτιμον·) *Ἠθοποιὸν Κὴν* (τὰ ἔλαβα·) *Κάρμεν Σύλβα* (ναί, μεγάλη ἀπώλεια πραγματικῶς·) *Ἱππότην Μάντζουράνας* (δύνασαι βέβαια νὰλλάξῃς ψευδώνυμον, ἂν πληρώσῃς 1 δραχμὴν κατὰ τὸν Κανονισμόν·) *Πρόσεχε Καλά, Μικρὸν Μυρθιανὸν* (καλῶς ἦλθες·) *Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην* (βεβαίως· ὅσοι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ γράφουν τὸνομά των εἰς τὴν α' σελίδα τῶν Μ. Μυστικῶν, γράφουν τὸ ψευδώνυμόν των·) *Μαστροχαλαστὴν* (διατί ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρόν; ὅλοι σὲ ἀνασπάζονται.) *Πτηνὸν τῆς Ἑρήμου* (ὄχι· συμβαίνουν καμμιὰ φορὰ τοιαῦται συμπτώσεις μάλιστα εἰς τὸ Τρίγωνα·) *Παναγιώτην Β. Σταματούλην*: *Σπυρίδωνα Ἀντωνόπουλον*, *Ἀπόγειον Ἄδραν* (πῶ, πῶ, αὐτὰ ἔπαθες ἔ; ἀλλὰ νὰ πῶ διὰ νὰ ξεύρεις κολύμβι ἐσώθης· καὶ διὰ νὰ εἶνε τίμιος ἐκεῖνος ὁ λεμβοῦχος, ἐσώθη καὶ τὸ ρολογάκι σου·) *Φλώραν Σαντοριναίον, Κατσαρίδαν, Λάμπρον Παπαγεωργίου* (βεβαίως καὶ μὴ συνδρομητὴς δύναται νὰ ψηφίσῃ καὶ νὰ γίνῃ Ἱδρυτής·) *Νικόλαον Κ. Δεκαβάλλαν*, *Ἑτοιμόρροπον Οἰκίαν* (ἔστειλα τὸ 39ον.) *Τριχέφαλον Ὕδραν* (ἔστειλα ἐκ νέου· ὀφείλετε τὰ ταχυδρομικὰ τῶν 6 τελευταίων τετραδίων·) *Μακρολέλεκαν* (ἐνθυμοῦμαι ὅτι σοῦ εἶχα ἀπαντήσῃ διὰ τὸ Σύμπαν, ὅτι δὲν γνωρίζω·) *Σκαφιδάκι* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν σου·) *Κ. Δ. Σκέφιρην* (ποῦ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου;) *Γενναῖον Δέσβιον, Τρεχαγυρευόπουλον* (κακόηχον μοῦ ἐφάνη· ἂν εὕρισκες ἄλλο θὰ τὸ ἐπροτιμοῦσα· ἀλλὰ δὲν τὸ ἀπορρίπτω·) *Νέον Ἡρακλέα* (δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον· δὲν σοῦ ἔγραψα διὰ νὰ τὰ ξαναστείλῃς, ἀλλὰ νὰ τὰ ἐξασφαλίζῃς καλλίτερα εἰς τὸ μέλλον·) *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων* (ἔστειλα·) *Τί με μέλει* (πολὺ λυπηρὰ ὅσα μοῦ γράφεις, ἂν εἶνε ἀληθῆ, ἀλλὰ δυσκολεύομαι νὰ τὰ πιστεύσω· ἴσως ἡ φίλη μου ἐκείνη, διὰ νὰ νάστειευθῇ, διέδωσε πράγματα φαντασιοδῆ·) *Μπὰμ-Μπούμ* (ὄχι· τὰ βραβεῖα τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν ὁρίζονται χωριστὰ· διὰ τοὺς τελευταίους δὲν εἶχα ὁρίσῃ τίποτε·) *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* (νὰ το πάλιν τυπωμένον, ἀτ' οὗ σ' ἀρέσῃ τόσον!) *Μικρὸν Πιανίστραν*, *Ἀτρόμητον Ναυτόπαιδα* (καὶ συμφέρει κάθε χρόνον νὰ τυπόνω καινουργια Μυστικά; Ἅμα ἐξαντληθοῦν αὐτὰ ποῦ ἔχω ἴσως ἐκδώσω νέα μὲ διαφορετικὰς ἐρωτήσεις·) *Γραβιᾶν, Χρυσολαμπῆ Ἀστέρα* (ὀφείλεις 20 λεπτὰ διὰ τὸ πρὸς τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* τετράδιόν σου·) *Τριχυμιώδη Λευκάταν* (ἔστειλα τὸν Χάρτην τῶν Λυσεών· βεβαίως δύναται νὰ εἴπῃ τὴν γνώμην του, διότι ἡ Αὔξησις δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὰς γνώμας·) *Π. Μάνεσην*. *Παρασσὸν* (βέβαια ὅταν μεγαλώσῃ τὸ φύλλον, θὰ γράφω περισσότερα καὶ διὰ μικρούς·) *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην* (ἢ *Ζηλιάρα* ἢ *Ἐνδόξος Ἡμέρα*· αὐτὰ μόνον ἦσαν ἐλεύθερα καὶ ἂς μοῦ γράψῃ μὲ ὁποῖον θέλῃ, διὰ νὰ τὴν γνωρίσω·) *Λευκὴν Ἡδλιν* (στεῖλε 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως·) *Σπασμένον Φεγγίτην* (ε' Ἀποτελέσματα τοῦ Διηγήματος, ἀρέσως σχεδὸν μετὰ τὴν Ζ' Κυριακήν·) *Ὀρειροπόλον Καταφύγιον* (τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου δεκτόν· ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ ἡ ἰδία, καὶ περιμένω) *Ἐλπουσαν*, *Μαγνητικὴν Βελόνην* (ὁ ἀδελφός σου εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ ὁποῖον ψευδώνυμον θέλῃ—ἐκτὸς τοῦ *Συριανὸς Πρίγκηψ*,—καὶ νὰ μοῦ γράψῃ εὐχαρίστως·) *Ἀγρίαν Ἀγκινάραν*, *Ἄγναν Δεμέστιχα*, *Ὡραῖον Τριανταφυλλάκι* (δόξα σοι ὁ Θεός! ποῦ ἐνθυμήθης ὅτι ἔχεις καὶ μίαν φίλην Διάπλασιν! τὴν πληροφορίαν δὲν δημοσιεύω, διότι ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* δὲν εἶνε αὐτὸς ποῦ ἐννοεῖς·) *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, *Κάτασπρο Ἀρνάκι* καὶ *Δημήτριον Ν. Ζορμπᾶν* (ὁ ὁποῖος ἔχει ψευδώνυμον· ἀλλὰ πότε τὸ μεταχειρίζεται, πότε ὄχι·)

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 *Ὀκτωβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 28 Νοεμβρίου

Ο κέρδος τῶν λύσεων, ἐκεῖ τοῦ ἁπαίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἂν ἕκαστος κρατῇ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται γρ. 1

---

617. Δεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πτηνόν,
Τὸ ἄλλο ἀντωνυμία
Ὄχι πολὺ σπανία. . .
Τὸ σύνολόν μου ὀρυκτὸν
Χρήσιμον λίαν καὶ κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριοκίου Ἀπόλλωνος

618. Στοιχειόγριφος.

Δένδρον ὑψηλὸν κι' ὡραῖον
Σ' ἕνα Βασιλιᾶ ἀρχαῖον
Εἰμπορῶ νὰ μεταβάλω,
Ἕνα ἐψιλὸν ἂν βγάλω
Κ' ἕνα ὄμικρον ἂν βάλω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφροῦ Μεσαίωνος

619. Ἀναγραμματισμός.

Πρόθεσιν ἁπλῶς καὶ ἄνευ πόνου
Ἀναγραμματίζω,
Καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ τοῦ χρόνου
Τότε σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δύγερινοῦ

620. Αἴνιγμα.

Κύριον, ἐκ τῶν συνήθων ὀνομάτων σοῦ ἐνθυμίζει
Ἐνασχόλησιν καὶ τέχνην, ἥτις ὅλους μᾶς ψυμίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσφοδελοπαίτου

621. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Μιὰ ἐκκλησίτσα θολωτή
Ποῦ ἕνας στύλος τὴν κρατεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Δεσβίου

622. Φύρδην Μίγδην.

Ἡ Μιγάς, ἡ Ἄρτα, ἡ Ἥρα καὶ ἡ φίλη μας Κικὴ,
Τὰ δεκάξη γράμματα των ὅλες τὰ βαλαν μαζὶ
Κι' ἀπετέλεσαν ἓν πρᾶγμα, ποῦ δὲν εἶνε μυστικὴν,
Γιατὶ ὁλόκοσμος ὅλος ξέρει, ὅτι εἶνε γνωστικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιγλας

623. Ἀστήρ.

```
★     ★     ★
★  ★  ★
   ★★★
★★★★★★★
   ★★★
★  ★  ★
★     ★
```

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινωσκωνται: Καθέτως, πτηνόν· ὁριζοντίως, νῆσος· διαγωνίως δέ, ἀφ' ἑνὸς πόλις εὐρωπαϊκή, ἀφ' ἑτέρου πολίχνη τῆς Ἀσίας διάσημος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἴριδος

624. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.

1.—Τὰ διπλᾶ παράθυρα προστιλάττουσιν ἀπὸ τὸ [ψῦχος
2.—Τὸ δῶρον οὐ δωρεῖται.
3.—Ὀμοτέραν γυναικῶν θεωρῶ Μήδειαν πασῶν.
4.—Τοῦ δεσμώτου Προμηθέως τὸ ἧπαρ ἤσθιεν [ἀετός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τελευταίας Χελιδόνος

625. Πρόβλημα.

Εἰς ἓν πανέριον ὑπῆρχον καρύδια, εἰς τὰ ὁποῖον προσέθεσα ἄλλα τόσα καὶ ἀφῆρεσα 40. Εἰς τὰ ὑπολειφθέντα προσέθεσα ἄλλα τόσα, καὶ ἀφῆρεσα πάλιν 40. Τὸ αὐτὸ ἔπραξα καὶ ἐκ τρίτου, ἀλλὰ τότε τὰ καρύδια ἐξηντλήθησαν. Πόσα καρύδια ὑπῆρχον κατ' ἀρχάς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κέδρου

626. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6=Ὄνομα ἀγαπητὸν τοῖς συνδρομη- [ταῖς τῆς Διαπλάσεως.
2 4 5=Ρῆμα.
3 6 4 3 2 3=Κράτος ἐν Ἀσίᾳ.
4 2 6 3 2 =Κράτος εὐρωπαϊκόν.
5 6 =Μετοχή.
6 2 3 4 5 6=Ποταμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγιρευοπούλου

627—631. Λογοπαίγνια.

1.—Ποῖος ἀριθμὸς ὑπῆρξε τὸ θέατρον μεγάλου πολέμου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κινέζου Λῆ

2.—Τί πρᾶγμα διατάσσει τὸν Κινέζον Λῆ νὰ κύψῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ Δ Π Δρίδε

3.—Ποῖος ποταμὸς ρέει εἰς τὴν πατρίδα του;
4.—Ποία πόλις εἶνε καὶ μαμμή;
5.—Ποία θεὰ εἶνε Α;

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἀργύρη Δακουνάκη

632.—634. Ἀστεῖα Παροράματα.

Νἀναγνωσθῶσιν ὀρθῶς αἱ ἑξῆς παρασαρφωμέναι παροιμίαι:

1.—Ὅσα πέρνει ἡ Ἥρα, δὲν τα πέρνει ὁ Κρόνος ὅμως.
2.—Ξέρει ὁ βράχος τί ἔχει ὁ λάκκος!
3.—Στύλο τρέχεις, πῖλον ἔχεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δύγερινοῦ

635.—636. Προθέσεις κεκρυμμέναι καὶ ἀντεστραμμέναι.

1.—Τοῖς παισὶ κόσμον ἡ αἰδὼς φέρει.
2.—Ἀμελὴς καὶ ἄτακτος ὑπ' οὐδενὸς ἀγαπᾶται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θημιστοκλέους

637. Φωνηεντόλιπον.

κ-τ-μ-κ-τ-θμ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βορεοῦ Πειτκαοῦ

638. Ἑλλιποδύμφωνον.

εαευ-εαει-θεει-αι-εοι-ξω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑτοιμορρόπου Οἰκίας

639. Γρίφος.

Ἔπη ἔπη ἔπη, ἑπτά, διά, 1, σύν, ἑξ, [σπλὴν, ἑξῆς, ἁ Νῖκος, ἡ ἕν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κέδρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 15 Δεκεμβρίου ἔ. ἐ.

458. Ταυρὶς (ταῦ, ρὶς).—**459.** Ἴρις. Ἴσις, Ἴδις.—**460.** Ἡ Πενελόπη.—**461.** Τὸ δάκτυλον καὶ τὸ δακτυλίδι.

462. ΚΡΗΣ (ΚΡΗΣτωνία)
ΡΗΜΑ (ἀήρ Ἡ ΜΑλλον)
ΗΜΑΡ (μΗ ΜΑΡτυρήσῃς)
ΣΑΡΞ (πολλοὺΣ ΑΡΞῃς)

463. Φ Ω Σ
Α Κ Ο
ΛΕΝ
ΠΑΝΑΜΑΣ
ΡΝΡ
Ε Ι Ι
Γ Α Σ

464-465. 1, Πόσα εἶνε τὰ πνεύματα; —2, Ἕως πότε ψηφίζεται ἡ περὶ αὐξήσεως τῆς Διαπλάσεως πρότασις;—

466-468. 1, Ἡ Μουσικὴ ἡδύνει τὰ ὦτα. 2, Τὰ ἄστρα λάμπουν εἰς τὸν οὐρανόν. 3, Ὁ κόραξ εἶνε μαῦρος.—**469.** Τρώγων.—**470-474.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Σ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ρητός, πόλος, ἄσμα, ἀμνός, Σάρα.—**475.** ΕΛΑΦΟΣ, ΧΕΛΩΝΗ, (1, ΕΧιδνα. 2, ΛΕων. 3, ΑΛώπης. 4, ΦΩκη. 5, ΟΝος. 6, ΣΗ(ι)—**476.** Τέρας ἐστὶν εἴ τις εὐτύχησε διὰ βίου.—**477.** Πολυάριθμοι εἰσὶν οἱ Σῖναι.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898